Č. j.	MZDR 30836/2026-2/OLZP
Zn.	L28/2026
Ke sp. zn.	SUKLS192003/2026
JID	MZDRX022N4DS
Vyřizuje	OLZP
Kontakt	olzp@mzd.gov.cz
Datum	11. listopadu 2026

Vyvěšeno dne: 11. 11. 2026
Rozhodnutí nabylo právní moci dne:

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo zdravotnictví jako příslušný správní orgán podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), a ve spojení s § 13 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů, v řízení, jehož účastníky jsou:

- **Česká průmyslová zdravotní pojišťovna,**

se sídlem Jeremenkova 161/11, 703 00 Ostrava, IČO: 47672234

- **Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví,**

se sídlem Roškotova 1225/1, 140 00 Praha 4, IČO: 47114321

- **RBP, zdravotní pojišťovna,**

se sídlem Michálkovická 967/108, 710 00 Ostrava, IČO: 47673036

- **Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky,**

se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 00 Praha 9, IČO: 47114975

- **Zaměstnanecká pojišťovna Škoda,**

se sídlem Husova 302, 293 01 Mladá Boleslav, IČO: 46354182

- **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky,**

se sídlem Vinohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, IČO: 47114304
všichni výše uvedení společně zastoupeni Svazem zdravotních pojišťoven ČR, z. s., se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1800/2, 130 00 Praha 3, IČO: 63830515

- **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky,**

se sídlem Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, IČO: 41197518

- **Egis Pharmaceuticals PLC,**

se sídlem Keresztúri út. 30-38, 1106 Budapest, Maďarská republika, ev. č.: HU10686506
zastoupena: **Ing. Alena Reinholdová**, se sídlem Barunčina 1855/44, 143 00 Praha 4 – Modřany

r o z h o d l o Egis Pharmaceuticals PLC, se sídlem Keresztúri út. 30-38, 1106 Budapest, Maďarská republika, ev. č.: HU10686506, *zastoupeného:* **Ing. Alena Reinholdová**, Barunčina 1855/44, 143 00 Praha 4 - Modřany (dále jen „**odvolatel**“)

proti usnesení Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 25. 9. 2026, č. j. sukl2289332/2026, sp. zn. SUKLS192003/2026, o zamítnutí prominutí zmeškání úkonu (dále jen „napadené usnesení“), vydanému ve správním řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivých přípravků:

kód Ústavu:	název:	doplněk názvu:
0267774	EGOLANZA	15MG TBL FLM 35
0267782	EGOLANZA	20MG TBL FLM 35

(dále také jen „předmětné přípravky“ nebo „EGOLANZA“)

t a k t o:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a napadené usnesení se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „odvolací orgán“ nebo „ministerstvo“) zjistilo z obsahu spisu následující.

Dne 26. 6. 2026 zahájil Ústav z moci úřední podle § 39i odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“ nebo „zákon č. 48/1997 Sb.“) správní řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění předmětných přípravků, které Ústav vede pod sp. zn. SUKLS192003/2026.

Dne 14. 8. 2026 Ústav obdržel pod č. j. sukl252020/2026 vyjádření odvolatele, ve kterém mj. žádá o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu spočívajícího v předložení nového důkazního návrhu.

Dne 18. 8. 2026 Ústav usnesením č. j. sukl252777/2026 žádosti odvolatele o prominutí zmeškání úkonu nevyhověl.

Dne 9. 9. 2026 obdržel Ústav podání odvolatele č. j. sukl274692/2026, obsahující opožděné odvolání proti usnesení Ústavu č. j. sukl252777/2026 ze dne 18. 8. 2026 a současně žádost o prominutí zmeškání úkonu spočívajícího v podání tohoto odvolání po lhůtě podle § 83 odst. 1 správního řádu.

Odvolatel uvedl, že odvolání připravil k podání v poslední den odvolací lhůty, tj. dne 8. 9. 2026, a zaslal je prostřednictvím elektronické pošty na adresu elektronické podatelny Ústavu. Následně zjistil, že elektronická zpráva nebyla odeslána a zůstala uložena ve složce pošty určené k odeslání. Skutečnost, že zpráva nebyla odeslána, zjistil dne 9. 9. 2026, kdy odvolání podal znovu a současně požádal o prominutí zmeškání lhůty.

Ústav k žádosti odvolatele o prominutí zmeškání úkonů v napadeném usnesení uvádí, že *„Správní orgán promine zmeškání úkonu, pokud překážkou jeho včasnosti byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění podatele.* ***Tyto důvody musí podatel nejen tvrdit, ale také prokázat****. Za takové důvody lze považovat velmi závažný zdravotní stav nebo těžkou osobní či rodinnou situaci, přičemž ale musí být prokázáno, že tyto skutečnosti mu zabránili učinit zmeškaný úkon…Ústav neshledal, že by skutečnosti, které účastník Egis vylíčil, představovaly závažnou překážku, která by mu bránila podat odvolání v zákonné lhůtě, a která by tak odůvodňovala možnost aplikace institutu navracení v předešlý stav. Ústav konstatuje, že účastník Egis existenci závažného důvodu ve smyslu ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu neprokázal, pouze obecně tvrdí, že mohlo dojít k technické závadě softwaru nebo internetového připojení, aniž by předložil jakýkoli důkaz o existenci takové závady, jejím charakteru, době trvání nebo o tom, že mu objektivně znemožnila včasné podání odvolání. Samotné tvrzení o možné technické chybě bez dalšího nelze považovat za prokázání závažného důvodu nastalého bez zavinění účastníka. Ústav dále uvádí, že odpovědnost za zvolení způsobu podání a za kontrolu jeho úspěšného odeslání nese podatel. Skutečnost, že účastník Egis neověřil, zda byla jeho elektronická zpráva skutečně odeslána, představuje okolnost spadající do jeho sféry dispozice a kontroly. Nejde tedy o překážku objektivní povahy, která by mu znemožnila úkon učinit, ale o následek okolností, za které účastník odpovídá. Ústav rovněž přihlédl k tomu, že účastník Egis měl možnost podat odvolání několika způsoby předvídanými správním řádem, a to nejen prostřednictvím elektronické pošty, ale rovněž prostřednictvím datové schránky nebo v listinné podobě. Účastník však využil pouze jeden způsob podání v poslední den lhůty a neprokázal, že by mu v použití jiného způsobu podání bránila překážka nastalá bez jeho zavinění…“*

Na základě výše uvedeného Ústav žádosti odvolatele o prominutí zmeškání úkonu napadeným usnesením nevyhověl, neboť dle něj nelze konstatovat existenci vážných důvodů vzniklých bez zavinění odvolatele, pro něž by nebylo možno úkon (podání odvolání) provést.

II.
Odvolání

Dne 15. 10. 2026 obdržel Ústav proti napadenému usnesení elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem odvolání. Odvolání bylo podáno včas. Odvolatel napadá usnesení v celém rozsahu a domáhá se změny napadeného usnesení tak, že zmeškání úkonu spočívajícího v podání odvolání proti usnesení Ústavu č. j. sukl252777/2026 ze dne 18. 8. 2026 ve lhůtě dle § 83 odst. 1 správního řádu se promíjí.

Odvolatel vznáší vůči napadenému usnesení následující námitky:

1. Nicotnost napadeného usnesení

Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Tyto náležitosti musí splňovat přímo výrok rozhodnutí, nikoli výrok ve spojení s jinou částí rozhodnutí, nebo dokonce výrok ve spojení s jiným úkonem správního orgánu. Po účastnících řízení nelze požadovat, aby nahlíželi do spisu a z jeho dalšího obsahu zjišťovali, o čem, resp. jak asi správní orgán rozhodl.

Zamítá-li se rozhodnutím žádost, musí být z jeho výroku zřejmé, co konkrétně bylo touto žádostí požadováno. Jde-li o žádost o prominutí zmeškání úkonu, nestačí uvést, že se zamítá žádost o prominutí zmeškání úkonu, ale musí být uvedeno, o jaký konkrétní úkon se jedná.

Napadené usnesení tyto náležitosti nesplňuje, neboť ve výroku není ani uvedeno, že úkonem, jehož zmeškání není prominuto, bylo odvolání proti nezákonnému usnesení. Dále neuvádí, jaké zmeškání odvolání nebylo prominuto, tedy že nebylo prominuto zmeškání podání odvolání ve lhůtě podle § 83 odst. 1 správního řádu. To je samozřejmě také zásadní, když v případě odvolání přichází v úvahu zmeškání, a potažmo prominutí či neprominutí zmeškání, jeho podání nejen ve lhůtě podle § 83 odst. 1 správního řádu, ale také ve lhůtě podle § 83 odst. 2 správního řádu, nebo ve dvou odlišných lhůtách podle § 84 odst. 1 správního řádu.

Nesprávná je i formulace výroku, že Ústav *„nevyhovuje žádosti účastníka řízení“* a *„nepromíjí zmeškání úkonu ve správním řízení“*. Takové rozhodnutí o žádosti správní řád nezná. O žádosti může Ústav rozhodnout tak, že ji vyhoví, tedy rozhodne tak, jak je požadováno, nebo ji zamítne. Jinou možnost správní řád nezná. Nezákonným usnesením, jímž Ústav nevyhověl žádosti a neprominul zmeškání učinění nespecifikovaného úkonu v nespecifikované lhůtě, tedy Ústav o žádosti odvolatele nerozhodl.

Podle druhé věty § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné mimo jiné rozhodnutí trpící vadami, jež je činí zjevně právně neuskutečnitelným. Právně neuskutečnitelným je také rozhodnutí o žádosti, které o ní vzhledem k vadné formulaci výroku ve skutečnosti nerozhoduje, tedy v případě negativního rozhodnutí ji nezamítá. Dále je právně neuskutečnitelné rozhodnutí, z nějž není zřejmé, o čem bylo rozhodnuto. Takové rozhodnutí nemůže nabýt žádných účinků, jelikož není zřejmé, čeho se tyto účinky mají týkat.

Napadené usnesení je tedy pro výše uvedené vady jeho výroku nicotné.

2. Chybné odůvodnění – institut prominutí zmeškání úkonu

Podle § 41 odst. 1 správního řádu je jedním ze způsobů navrácení v předešlý stav prominutí zmeškání úkonu, který bylo třeba provést v určité lhůtě. O prominutí lze ve smyslu odst. 2 tohoto ustanovení požádat do 15 dnů od pominutí překážky, která účastníkovi řízení v učinění úkonu bránila. S žádostí o prominutí zmeškání úkonu je třeba spojit zmeškaný úkon. Z § 41 odst. 4 a 5 správního řádu pak vyplývá, že správní orgán zmeškání úkonu promine, pokud žadatel prokáže, že překážkou bránící v jeho učinění byly závažné důvody nastalé bez jeho zavinění a újma hrozící žadateli zmeškáním úkonu je přinejmenším stejná jako újma hrozící při prominutí zmeškání úkonu (a jeho dodatečného učinění).

Ústav tvrdí, že *„Správní orgán promine zmeškání úkonu, pokud překážkou jeho včasnosti byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění podatele. Tyto důvody musí podatel nejen tvrdit, ale také prokázat. Za takové důvody lze považovat velmi závažný zdravotní stav nebo těžkou osobní či rodinnou situaci, přičemž ale musí být prokázáno, že tyto skutečnosti mu zabránili učinit zmeškaný úkon (viz RIGEL, Filip. § 41 [Navrácení v předešlý stav]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 257).“*

Komentář ke správnímu řádu, na který odkazuje, přitom zmíněné důvody prominutí zmeškání úkonu označuje za příklady, což znamená, že existují i další důvody. To ostatně výslovně uvádí jiné komentáře ke správnímu řádu – viz například Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. BOVA POLYGON, s. 458: *„Takovým případem, kdy závažné důvody, které vedly ke zmeškání úkonu, nastaly bez zavinění osoby, která úkon zmeškala, může být např. to, když správní orgán neoznámí na základě § 47 zahájení řízení všem osobám, jež jsou účastníky řízení a tyto osoby, které sice de iure účastníky řízení jsou (např. na základě § 27 odst. 2), nemají v tom případě možnost uplatňovat v řízení svá práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4), a to v důsledku postupu správního orgánu, tedy bez svého zavinění.“*

Judikatura správních soudů pak připouští, že překážkou bránící v učinění úkonu mohou být také technické obtíže s podáním elektronického podání, a to jak obtíže na straně správního orgánu (obtíže s přijetím podání), tak obtíže na straně účastníka řízení (obtíže s odesláním podání). Jako příklad lze

uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Azs 83/2015-38 ze dne 24. června 2015, v němž šlo sice o prominutí zmeškání lhůty podle soudního řádu správního, ale samozřejmě není důvod, aby se jeho závěry nepoužily také ve správním řízení. Je však třeba zdůraznit, že v dané věci účastník řízení o technických obtížích věděl, čímž se lišila od věci projednávané.

3. Chybné odůvodnění – prokázání existence překážky

Odvolatel namítá, že tvrzení o neprokázání překážky není pravdivé, ostatně Ústav zřejmě vůbec odvolatelem předložený důkaz ani neprovedl, když ho v napadeném usnesení nezmínil. Tímto důkazem je původní PDF soubor odvolání proti nezákonnému usnesení opatřený elektronickým podpisem vytvořeným 8. 9. 2026 v 12:54:06 hod. Z toho lze dovodit, že odvolání bylo odesláno elektronickou poštou rovněž 8. 9. 2026.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Takto lze rozhodné skutečnosti dokazovat jak důkazy přímými, které dokazují přímo prokazované skutečnosti, tak důkazy nepřímými, tedy důkazy prokazujícími jiné skutečnosti, z nichž lze na prokazované skutečnosti usuzovat logickou úvahou.

Takovým nepřímým důkazem je v projednávané věci odvolání odvolatele proti nezákonnému usnesení opatřené elektronickým podpisem vytvořeným 8. 9. 2026 v 12:54:06 hod. Prokazuje, že odvolatel odvolání vyhotovil a podepsal, a potažmo dokončil (jakákoli změna by zrušila podpis) již 8. 9. 2026. Šlo o poslední den lhůty k podání odvolání. Je tedy logické, že odvolatel odvolání proti nezákonnému usnesení odeslal hned po jeho podpisu. Jakékoli vyčkávání s odesláním by nedávalo smysl.

Ústavu je z jeho úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu známo, že odvolatel, resp. jeho zástupkyně průběžně podává stejným způsobem větší množství podání. Může tedy ověřit, že podání jsou podepisována, odesílána a Ústavu doručována ve stejný den. A jelikož se nakonec ukázalo, že zpráva elektronické pošty s odvoláním nebyla odeslána, muselo se tak stát v důsledku technických problémů. Ústavu je z jeho úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu známo, že odvolatelem odeslaná podání jsou Ústavu včas, resp. ve stejný den doručována. Jediným vysvětlením, proč tomu tak v případě odvolání proti nezákonnému usnesení nebylo, jsou právě technické problémy.

4. Odvolateli v odeslání odvolání bránila objektivní překážka

Dle odvolatele Ústav dále uvádí: *„Skutečnost, že účastník Egis neověřil, zda byla jeho elektronická zpráva skutečně odeslána, představuje okolnost spadající do jeho sféry dispozice a kontroly. Nejde tedy o překážku objektivní povahy, která by mu znemožnila úkon učinit, ale o následek okolností, za které účastník odpovídá.“*

Toto tvrzení je ryze formalistické a odtržené od reality. Odvolatel, resp. jeho zástupkyně každý den odesílá i desítky zpráv elektronické pošty. Dosud se nesetkal s případem, že by po stisknutí tlačítka pro odeslání zpráva odeslána nebyla a namísto toho by byla jen přesunuta do složky pošty k odeslání. Je pochopitelné, že po odeslání každé jednotlivé zprávy neověřuje, že zpráva byla skutečně odeslána.

Tento postup je zcela běžný i u dalších účastníků řízení a jistě i u úředních osob Ústavu. Elektronická pošta se stala tak samozřejmým každodenním a spolehlivým prostředkem komunikace, že se běžně neověřuje, zda byla zpráva skutečně odeslána, ledaže by nastala skutečnost, která by problém indikovala, tedy např. zobrazení „chybové hlášky“. V takovém případě lze samozřejmě očekávat a požadovat, aby se uživatel software používaného k práci s elektronickou poštou přesvědčil, zda bylo zpráva odeslána a případně aby ji odeslal znovu.

Nicméně v projednávané věci se žádná „chybová hláška“ nezobrazila ani nenastala jiná skutečnost, která by neodeslání zprávy s odvoláním indikovala. Odvolatel neměl důvod se domnívat, že se v tomto případě, na rozdíl od stovek či tisíců jiných případů, nějaký technický problém vyskytl.

5. Odvolatel neměl důvod odeslat odvolání jiným způsobem

Formalistické a odtržené od reality je také toto tvrzení Ústavu: *„Ústav rovněž přihlédl k tomu, že účastník Egis měl možnost podat odvolání několika způsoby předvídanými správním řádem, a to nejen prostřednictvím elektronické pošty, ale rovněž prostřednictvím datové schránky nebo v listinné podobě. Účastník však využil pouze jeden způsob podání v poslední den lhůty a neprokázal, že by mu v použití jiného způsobu podání bránila překážka nastalá bez jeho zavinění.“*

Odvolatel nevěděl, že zpráva elektronické pošty s odvoláním proti nezákonnému usnesení nebyla odeslána ani neměl důvod to zjišťovat. Logicky předpokládal, že odeslána byla stejně jako desítky zpráv, které odvolatel, resp. jeho zástupkyně odesílá každý den. Odvolatel tedy ani neměl důvod odesílat odvolání proti nezákonnému usnesení opakovaně tím samým nebo jiným způsobem.

Jiná situace samozřejmě nastává v případě, kdy účastník řízení o technickém problému, např. výpadku internetového připojení, ví a má možnost před koncem lhůty odvolání podat jiným způsobem, typicky má čas s vytištěným odvoláním dojít na nejbližší poštu. Pak lze očekávat, aby tuto možnost využil a činit z toho podmínku prominutí zmeškání podání odvolání v zákonné lhůtě.

Pokud však účastník řízení nemá důvod pochybovat, že odvolání bylo odesláno, a potažmo důvod využít jiný způsob jeho odeslání, nelze k tomuto jinému způsobu přihlížet a pro jeho existenci prominutí zmeškání odvolání odmítat.

Ministerstvo na základě předloženého odvolání a spisové dokumentace Ústavu přezkoumalo napadené usnesení v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospělo k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

III.
Vypořádání odvolacích námitek

Úvodem odvolací orgán předesílá, že předmětem přezkumu v tomto odvolacím řízení je pouze přezkum napadeného procesního usnesení a okolností relevantních pro jeho vydání. Odvolací orgán se zde tedy nebude blíže zabývat hmotněprávními otázkami týkajícími se věci samé.

K námitce **č. 1** týkající se nicotnosti napadeného usnesení uvádí odvolací orgán následující:

Podle § 68 odst. 2 správního řádu musí výrok obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků. V daném případě bylo předmětem řízení rozhodnutí Ústavu o žádosti odvolatele o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu.

Napadené usnesení výrokem jednoznačně stanoví, že správní orgán v souladu s § 41 odst. 1 až 7 správního řádu žádosti odvolatele (účastníka řízení Egis Pharmaceuticals PLC, HU10686506 Keresztúri út. 30-38, 1106 Budapest, Maďarská republika, zastoupeného Ing. Alenou Reinholdovou, Barunčina 1855/44, 143 00 Praha 4 – Modřany) ze dne 9. 9. 2026, č. j. sukl274692/2026, nevyhovuje a zmeškání úkonu ve správním řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivých přípravků EGOLANZA 15MG TBL FLM 35, kód Ústavu 0267774 a EGOLANZA 20MG TBL FLM 35, kód Ústavu 0267782 nepromíjí. Takový výrok považuje odvolací orgán z hlediska požadavku určitosti a srozumitelnosti plně dostačující, neboť

− jednoznačně identifikuje výsledek řízení (negativní rozhodnutí o žádosti),
− identifikuje účastníka,
− a je zjevné, dle jakého zákonného rámce Ústav rozhodoval.

Odvolací orgán poznamenává, že žádost o prominutí zmeškání úkonu doručená Ústavu dne 9. 9. 2026 je ve spisu pouze jedna (a je součástí podání odvolatele založeného do spisové dokumentace pod č. j. sukl274692/2026 dne 10. 9. 2026), a tudíž nemůže být žádných pochyb o tom, že Ústav právě tuto žádost napadeným usnesením zamítl. Stejně tak je zcela nepochybné, že neprominutí zmeškání úkonů se týkalo konkrétně právě těch úkonů, o jejichž prominutí bylo v této žádosti žádáno. Odvolací orgán považuje obsah výrokové části napadeného usnesení za naprosto jednoznačný a člověku průměrné rozumové a volní vyspělosti za snadno srozumitelný. K části námitky, že výrok napadeného usnesení neuvádí, jaké zmeškání odvolání nebylo prominuto, tedy že nebylo prominuto zmeškání podání odvolání ve lhůtě podle § 83 odst. 1 správního řádu, odvolací orgán doplňuje, že tato bližší specifikace není nezbytnou součást výroku dle § 68 odst. 2 správního řádu.

K námitce, že formulace výroku („*nevyhovuje žádosti*“) neodpovídá zákonu, odvolací orgán uvádí, že správní řád nestanoví zcela rigidní formulační požadavek. Rozhodnutí o žádosti může být vyjádřeno různými ekvivalentními formulacemi, přičemž rozhodující je jejich obsahový význam. Obě tyto formulace (tedy nevyhovění vs. zamítnutí žádosti) jsou zcela rovnocenným vyjádřením téhož (negativního výroku rozhodnutí), přičemž je pohledem odvolacího orgánu tato skutečnost zcela zjevná již ze samotného jazykového hlediska, a navíc ji výslovně mnohokrát potvrdily i správní soudy (viz namátkou rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 12. 4. 2013, č. j. 59A 58/2011-139, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 9. 2013, č. j. 30Af 31/2011-130, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 10. 2013, č. j. 29 Af 133/2011-61, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2014, č. j. 8 Ad 20/2010 - 55-58, a další). Termín „*nevyhovuje žádosti*“ tedy dle názoru odvolacího orgánu obsahově zcela jednoznačně odpovídá zamítnutí žádosti.

Pro úplnost lze dodat, že správní řád nestanoví žádné obecné pravidlo o tom, že by se ve výroku negativního rozhodnutí o žádosti muselo explicitně objevovat sloveso *zamítnout* či *zamítat.* Samotný správní řád dokonce na vícero místech operuje i s formulací, že se žádosti *nevyhovuje* (srov. § 34 odst. 4 *in fine* či § 80 odst. 6 správního řádu).

K návrhu odvolatele na prohlášení nicotnosti napadeného usnesení odvolací orgán zdůrazňuje, že institut nicotnosti upravený v § 77 správního řádu je vyhrazen pouze pro zcela extrémní vady rozhodnutí, kdy toto rozhodnutí není způsobilé vyvolat žádné právní účinky. V posuzované věci však správní orgán rozhodl o žádosti, výrok je vykonatelný a rozhodnutí je přezkoumatelné.

I případné dílčí nepřesnosti ve formulaci výroku by tedy mohly zakládat nanejvýš vadu zákonnosti, nikoli nicotnost. Ani takové vady však odvolací orgán ve výroku napadeného usnesení neshledal. Námitku tedy shledává odvolací orgán **nedůvodnou**.

IV.

K námitkám **č. 2 až 5.** týkajícím se samotného prominutí zmeškání úkonu uvádí odvolací orgán následující.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu lze prominout zmeškání úkonu pouze tehdy, pokud účastník prokáže existenci závažné překážky, která vznikla z vážných důvodů a bez jeho zavinění.

Odvolatel za takovou překážku označuje údajný technický problém, který způsobil, že soubor obsahující odvolání nebyl řádně odeslán.

Ústav k tomu ve svém stanovisku k odvolání uvádí, že „*Odvolatel dovozuje existenci technických problémů zejména z toho, že elektronicky podepsal odvolání dne 8. 9. 2026, tedy v poslední den odvolací lhůty. Z předloženého dokumentu lze skutečně dovodit, že odvolání bylo v uvedený den vyhotoveno a elektronicky podepsáno. Z této skutečnosti však nelze bez dalšího dovodit, že bylo také řádně odesláno správnímu orgánu. Elektronický podpis prokazuje existenci dokumentu a okamžik jeho podepsání, nikoli skutečnost jeho odeslání. Odvolatel nepředložil žádný důkaz o odeslání předmětné elektronické zprávy, například záznam o odeslání elektronické pošty, potvrzení poštovního serveru, log elektronické komunikace nebo jiný objektivní doklad, který by svědčil o tom, že byl pokus o odeslání skutečně učiněn. Existence technické závady proto nebyla prokázána, ale pouze tvrzena.*

Odvolatel uvádí, že neměl důvod ověřovat, zda byla zpráva skutečně odeslána, neboť elektronická komunikace běžně funguje spolehlivě. Ústav nezpochybňuje, že k technickým problémům může v jednotlivých případech dojít. Samotná možnost technické závady však nepostačuje k závěru o existenci závažné překážky ve smyslu ustanovení § 41 správního řádu. Podmínkou prominutí zmeškání úkonu je prokázání konkrétní překážky, která Odvolateli objektivně bránila úkon učinit. V projednávané věci nebylo prokázáno, že by na straně Odvolatele, jeho technického vybavení, poskytovatele služeb elektronických komunikací nebo na straně Ústavu existovala konkrétní závada, která by znemožnila doručení odvolání. Odvolatel pouze dovozuje její existenci z pozdějšího zjištění, že se odvolání v evidenci Ústavu nenachází. Takový závěr však představuje pouze domněnku, nikoliv prokázanou skutečnost.

Ústav souhlasí, že nelze po účastnících řízení požadovat mimořádná opatření při každém jednotlivém podání. Současně však platí, že riziko spojené se zvoleným způsobem komunikace nese ten, kdo jej využívá. Je-li podání činěno elektronickou poštou v poslední den lhůty, aniž by si podatel následně ověřil jeho doručení nebo disponoval jiným dokladem o odeslání, nelze případné neprokázané nedoručení bez dalšího přičítat správnímu orgánu. Skutečnost, že Odvolatel subjektivně předpokládal řádné odeslání zprávy, sama o sobě neprokazuje existenci závažné překážky vzniklé bez jeho zavinění.

Odvolatel nebyl povinen podat odvolání současně více způsoby, napadené usnesení však nezaložilo své závěry na skutečnosti, že Odvolatel nevyužil datovou schránku nebo listinnou formu podání. Tato okolnost byla zmíněna pouze podpůrně při hodnocení celkové procesní situace. Rozhodujícím důvodem zamítnutí žádosti nebyla existence jiných dostupných způsobů podání, ale absence prokázané závažné překážky ve smyslu ustanovení § 41 správního řádu. Odvolatel neprokázal existenci závažného důvodu nastalého bez jeho zavinění, který by mu objektivně znemožnil podat odvolání ve stanovené lhůtě. Předložené skutečnosti svědčí nejvýše o možnosti technického problému, nikoliv o jeho prokázané existenci. Zákonné podmínky pro prominutí zmeškání úkonu podle ustanovení § 41 správního řádu proto splněny nebyly“.

Odvolací orgán s výše uvedeným vyjádřením Ústavu zcela souhlasí a konstatuje, že ani dle jeho názoru se odvolateli nepodařilo dostatečně prokázat, že zmeškání jeho úkonu způsobila závažná překážka, která vznikla z vážných důvodů a bez jeho zavinění. Navrácení v předešlý stav slouží k řešení mimořádných nečekaných a závažných situací, které však v projednávané věci nenastaly, resp. jejich existenci odvolatel dostatečně neprokázal.

Odvolatel sice popsal výsledek, který následně zjistil ve své poštovní aplikaci, tedy že zpráva zůstala ve složce pošty k odeslání, neuvedl však konkrétní příčinu tohoto stavu ani nedoložil, že neodeslání zprávy bylo způsobeno objektivní závadou nezávislou na jeho jednání. Samotná skutečnost, že dokument obsahující odvolání byl opatřen elektronickým podpisem dne 8. 9. 2026, prokazuje pouze to, že dokument byl tohoto dne vytvořen, resp. elektronicky podepsán. Neprokazuje však, že odvolatel téhož dne provedl všechny úkony potřebné k jeho odeslání ani že k neodeslání došlo v důsledku důvodů nastalých bez jeho zavinění.

Nad rámec výše uvedeného odvolací orgán podotýká, že odvolatel je častým a zkušeným účastníkem správních řízení dle části šesté zákona č. 48/1997 Sb. V poslední době navíc odvolací orgán registruje, že odvolatel podává opožděné procesní návrhy následované žádostmi o prominutí zmeškání úkonu opakovaně (viz např. úkony odvolatele v řízeních sp. zn. SUKLS212921/2023, SUKLS163756/2024, SUKLS106098/2023, SUKLS352891/2025, SUKLS59534/2026 a mnohé další), a to dokonce s velmi podobnou argumentací, která se tak nezdá být výsledkem složitých právních či odborných úvah zohledňujících individuálně každé řízení.

V tomto konkrétním případě původní dokument „*Příloha – Odvolání proti zamítnutí žádostí o prominutí zmeškání úkonu (8. 9. 2026)*“, vložený do spisové dokumentace společně s odvoláním doplněným o žádost o prominutí zmeškání úkonu dne 10. 9. 2026, č. j. sukl274692/2026, čítal pouhé 3 strany, přičemž odvolatel fakticky pouze uvedl, že „*proti napadenému usnesení v celém jeho rozsahu podává v souladu s § 81 a násl. správního řádu v zákonné lhůtě odvolání, a to z důvodů, které budou podrobně rozvedeny samostatným podáním*“, jednalo se tedy o tzv. blanketní odvolání. Odvolací orgán neshledává jakýkoli racionální důvod, proč odvolatel s podáním takového blanketního odvolání, jehož sepsání rozhodně není nijak časově náročné, čekal až na poslední den zákonné lhůty.

Jak již bylo uvedeno výše, odvolatel je opakovaným účastníkem správních řízení o cenách a úhradách léčivých přípravků, přičemž v posledních měsících (a dokonce letech) je z jeho jednání možné vyčíst zjevnou snahu o prodlužování správních řízení a oddalování okamžiku meritorního rozhodnutí ve věci Ústavem, a to prostřednictvím řetězení procesních žádostí (například právě bezdůvodně opožděných odvolání a následně doplněných žádostí o prominutí zmeškání úkonu, jež implikují další a další administrativní zátěž jak prvostupňového, tak i odvolacího orgánu).

Jak již odvolací orgán konstatoval např. v rozhodnutí č. j. MZDR1771/2025 ze dne 3. 2. 2025 v rámci řízení sp. zn. SUKLS323224/2004, skutečnost, že se odvolatel rozhodne předložit určité důkazy či činit jiné procesní návrhy až dodatečně, je důsledkem jeho procesní strategie, nikoli existence překážky zapříčiňující zmeškání úkonu. Institut prominutí zmeškání úkonu rozhodně neslouží k tomu, aby účastník mohl zpětně doplňovat svou procesní obranu podle toho, jak se řízení vyvíjí a jak rychle spěje ke svému závěru.

Odvolací orgán považuje vzhledem ke všem okolnostem, které jsou mu jako odvolacímu orgánu známy o chování odvolatele v tomto i v jiných správních řízeních, za vhodné upozornit, že není dalek tomu, kvalifikovat jeho jednání (resp. jeho celkovou procesní strategii) jako hraničící se zneužíváním práva, mající za cíl neopodstatněné zdržování vydávání meritorních rozhodnutí v probíhajících správních řízeních, jichž je účastníkem. Je totiž třeba konstatovat, že jejich výsledkem bývá zpravidla snížení maximální ceny či úhrady léčivých přípravků, jichž je odvolatel držitelem rozhodnutí o registraci.

Odvolací orgán přihlédl také k tomu, že předmětné odvolání bylo blanketní a obsahovalo pouze prohlášení, že odvolatel napadá usnesení v celém rozsahu, přičemž odvolací důvody budou rozvedeny samostatným podáním. Nešlo tedy o obsahově nebo technicky rozsáhlé podání, jehož příprava by sama o sobě vyžadovala časově náročný postup odůvodňující jeho podání až v poslední možný den odvolací lhůty. Tuto skutečnost sice nemůže klást odvolací orgán odvolateli k tíži, protože (v případě, že by odvolání skutečně Ústavu zaslal 8. 9. 2026) by stihl využít poslední den zákonné lhůty, přesto ji zohledňuje při posouzení povahy tvrzené překážky.

Účastník řízení je nepochybně oprávněn učinit procesní úkon i v poslední den zákonné lhůty. Pokud však k jeho provedení zvolí elektronickou komunikaci, je na něm, aby s přiměřenou mírou obezřetnosti ověřil, zda byl proces odesílání dokončen, což odvolatel neučinil, jak sám přiznává. Odvolací orgán proto nezpochybňuje, že odvolatelem popsaná situace mohla představovat faktickou komplikaci, odvolatel však neprokázal, že neodeslání zprávy bylo způsobeno závažnou, objektivní

a nepředvídatelnou překážkou, která nastala bez jeho zavinění a která mu skutečně bránila včas odvolání podat. Podmínky pro prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 4 správního řádu proto dle názoru odvolacího orgánu nebyly splněny.

Dále odvolací orgán přihlédl k tomu, že opožděné odvolání bylo podáno toliko proti procesnímu usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, nikoliv proti meritornímu rozhodnutí.

Zcela na závěr odvolací orgán nad rámec uvedeného podotýká, že účastníci v prvoinstančním řízení samozřejmě mohou vyjadřovat i mimo lhůtu pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů. Je přitom povinností Ústavu zjišťovat stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodovat v souladu s principem materiální pravdy. Pokud účastníci v řízení vyjádří pochybnosti ohledně určitých závěrů, ke kterým Ústav dospěje, Ústav je zásadně povinen eventuální důvodné pochybnosti stran skutkového stavu rozptýlit (a to, aniž by k tomu musel některý z účastníků navrhovat nové důkazy). Touto cestou mohou účastníci reagovat i na skutečnosti nastalé či vyjevené v průběhu řízení, a chránit tak svá práva a oprávněné zájmy. Správní orgány přihlížejí v duchu zásady materiální pravdy z úřední povinnosti ke všem skutečnostem významným pro vydávané rozhodnutí, o kterých se dozví v zásadě kdykoli až do vydání rozhodnutí, a to i kdyby s nimi byly seznámeny na základě vyjádření účastníka učiněného mimo běh specifické lhůty pro navrhování důkazů.

V.

Na základě všech výše uvedených skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

OTISK ÚŘEDNÍHO RAZÍTKA

Mgr. Zdeňka Pešková
zástupkyně vedoucí oddělení zdravotnických prostředků
a cenové a úhradové regulace
podepsáno elektronicky

Mgr. Zdeňka Pešková
Ministerstvo zdravotnictví ČR
11.11.2026 10:39:51
I.CA EU Qualified CA2/RSA 06/2022